

bre, end af Communerne blev forlangt. Men denne Virkning formener Udvalget, at Loven hverken kan eller bør medføre. Rigsdagens Bevillingsmyndighed er een Gang for alle ved Grundloven bestemt; den kan ved en senere simpel Lov hverken udvides eller indskrænkes. Rigsdagen har allerede nu den fulde Myndighed til at nedfætte Communerne's Fordringer, hvor disse forekomme den overdrevne; om den bør benytte denne Myndighed, er et Spørgsmaal, Rigsdagen selv maa besvare efter hvad den finder retfærdigt og billigt.

Saalænge Loven af 29de Decbr. 1850 bestaaer — og nogen Forandring i samme i denne Henseende tilsigter Lovudkastet ikke — maa det være Rigsdagens Pligt at bevilge Communerne det fulde Beløb af den Godtgjørelse, der er fastsat i Frdg. af 15de Novbr. 1816 §§ 5 og 10 jfr. Pl. af 4de Decbr. 1818 for de der omhandlede Præstationer og, forsaavidt denne Godtgjørelse ikke maatte være tilstrækkelig, Halvdelen af det Beløb, hvormed den virkelige Udgift maatte overstige samme, og endvidere fuldstændig Godtgjørelse for alle de øvrige Gjenstande og Fornødenheder, som Communerne efter Frdg. 1816 have at levere til det der garnisonerende Militair, uagtet bemeldte Forordning ikke derfor har tillagt dem nogen Erstatning; men Rigsdagen har det ikke desto mindre i sin Magt at nægte Bevillingen deraf. Den Betydning, den forelagte Lov vilde erholde, vilde altsaa kun være den, at den vilde henlede Rigsdagens Opmærksomhed paa den mindre gode Deconomi, som de bequarterede Kjøbstæder efter den af Ministeriet gjorte Erfaring antages at vise med Hensyn til de Gjenstande, de levere det indquarterede Militair, i Særdeleshed saadanne, for hvilke Loven af 1850 har tillagt dem fuld Godtgjørelse, og saaledes at give Rigsdagen et Bink til, at den bør være varsom med at bevilge Kjøbstæderne's Fordring, hvori da tillige vilde indeholdes et Bink for disse sidste til for Fremtiden at være mere sparsommelige. Men en Lovforskrift af denne Natur kan Udvalget ikke tilraade. Det skal gjerne indrømmes, at vedkommende Ministerium just ikke vil være istand til at føre den allerstængeste Control med de bestaa-

ende Lovforskrifters tilbørlige Efterlevelse, og at det, for at blive ved det i Motiverne anførte Exempel, vil være, om ikke umuligt, saa dog meget vanskeligt for Ministeriet at paasee, at Forbruget af Inventarium samt af Brændsel og Lys i Sygehuse og Bagilocaler ikke er større end nødvendigt. Men naar det dernæst endvidere siges, at det efter den nærværende Lovgivning staaer i de locale Autoriteters og navnlig Indquarteringscommissionens Magt uden nogen videre Control at paadrage Statskassen Udgifter, hvis Størrelse kan være aldeles uberegnelig, da synes hermed at være sagt vel meget; thi Communalbestyrelsernes detaillerede Opgjørelser blive dog ifølge Loven af 1850 § 6, efter at være af Garnisonen attesterede, at indsende til Krigsministeriet, for af dette at gennemgaaes, og først naar dette Ministerium har ledsaget dem med de Bemærkninger, hvortil der maatte findes Anledning, kommer Sagen til Indenrigsministeriet; og dette er, dersom det finder, at vedkommende Communalbestyrelse ikke maatte have udviist fornøden Deconomi, ikke bunden til strax at anvise den forlangte Godtgjørelse, men kan lade denne underkaste Taxation og Dmtaxation af uvillige Mænd, som ere udnævnte paa den i Lovens § 7 fastsatte Maade. Vel har Ministeriet, efter hvad der i Motiverne anføres, ogsaa benyttet dette Middel, uden derved at opnaae en Nedfattelse i den forlangte Erstatning; men hert kan Udvalget ikke finde en tilstrækkelig Grund til at gjøre Rigsdagen til den Autoritet, som skal bedømme, om de forlangte Beløb ere passende eller ikke. De Dplysninger, som skulle søges gennem en i længere Tid fortsat Brevverling, ville Ministerterne, som hele Mæret igennem ere i Virksomhed, lettere kunne indhente end Rigsdagen, hvis Functionstid indskrænkes sig til en forholdsviis kort Deel af Mæret; og at Rigsdagen skulde fælde en sikkere Dom om Billigheden af Indkjøbspriser og om hvad der efter de locale Omstændigheder udfordres snart i een Retning snart i en anden, end de Mænd, som kunne anstille deres Undersøgelser paa Stedet selv, synes at være en overdreven Fordring til Rigsdagen. Det er rimeligviis ikke Lovudkastets Mening, at Rigsdagen endog